

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 755/2023
12.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Миладина Живановића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1424/22 од 18.01.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 448/23 од 08.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Миладина Живановића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1424/22 од 18.01.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 448/23 од 08.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 1424/22 од 18.01.2023. године у ставу I изреке, окривљена АА је оглашена кривом због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. КЗ, па јој је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена за време од три године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Оштећени „Железнице Србије“ и ББ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак, у смислу члана 258. став 4. ЗКП. Окривљена је на основу члана 264. став 4. ЗКП, ослобођена од дужности да надокнади трошкове кривичног поступка, те је одређено да исти падају на терет буџетских средстава суда. Истом пресудом, у ставу II изреке, окривљена је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођена од оптужбе да је извршила продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. КЗ. Оштећени ВВ је на основу члана 258. став 3. ЗКП, упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док је на основу члана 265. став 1. ЗКП, одлучено да трошкови кривичног поступка падну

на терет буџетских средстава суда. Према окривљеној је, у ставу III изреке пресуде, на основу члана 422. став 1. тачка 1) ЗКП, одбијена оптужба да је извршила кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, те је у смислу одредбе члана 265. став 1. ЗКП, одлучено да трошкови кривичног поступка, у односу на овај део пресуде падну на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 448/23 од 08.05.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљене, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Миладин Живановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и на седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован.

Бранилац окривљене АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови на утврђено чињенично стање погрешно применили закон са образложењем да се радње окривљене наведене у оптужном предлогу и изреци правноснажне пресуде, као што су седење на клупи, чекање да дође окривљени ГГ, односно присуство на месту где је неко други извршио обијање или проваљивање, не могу подвести под радње извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, већ евентуално кривичног дела крађа, за које је већ наступила застарелост. Поред тога, бранилац у захтеву наводи и то да код окривљене није било ни свести о томе да жели да изврши управо наведено кривично дело.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Врховни суд налази да из чињеница и околности означених у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде и то да је окривљена АА, заједно са окривљенима ГГ и ДД, у односу на које је поступак раздвојен, у време и на месту означеном у изреци пресуде, у стању урачунљивости, свесна свога дела и свесна забрањености истог, чије је извршење хтела, обијањем одузимала на штету различитих оштећених туђе покретне ствари, у намери да њиховим присвајањем прибави себи немалу противправну имовинску корист, тако што су по претходном договору долазили на лице места, па су окривљени ГГ и ДД или само окривљени ГГ, обијањем употребом подесног алата отварали затворене просторе одакле су одузимали покретне ствари у власништву различитих оштећених, док је за то време окривљена АА у непосредној близини чувала стражу, произлази да се у радњама окривљене АА стичу сва законска како објективна тако и субјективна обележја продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. КЗ.

Према одредби члана 33. КЗ, ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или из нехата, заједнички изврше кривично дело или остварујући

заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.

Да би постојало саизвршилаштво код кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ, није неопходно да свако од саизвршилаца предузима све инкриминисане радње, већ да свако од њих жели извршење кривичног дела као своје и да у време извршења дела учини било коју радњу којом се омогућава извршење истог, а што је у конкретном случају окривљена АА учинила предузимањем радње описане у изреци првостепене пресуде.

Према изнетом, по оцени овога суда, окривљена АА је по претходном договору заједно са окривљенима ГГ и ДД извршила предметно кривично дело на основу јасне поделе улога неопходних за остварење дела, при чему је умишљај окривљене обухватао свест да заједничким деловањем са осталим окривљенима, које чини целину, обијањем затворених простора, одузима туђе покретне ствари уз присуство намере да присвајањем украдених ствари прибави за себе противправну имовинску корист. Све наведено, окривљену чини саизвршиоцем у извршењу продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 61. КЗ, а не кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, како се то неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио као неосноване наводе захтева браниоца окривљене да су нижестепени судови на утврђено чињенично стање погрешно применили закон и да је правноснажном пресудом на штету окривљене повређен закон из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Следствено изнетом, наводи захтева браниоца окривљене да је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења, су беспредметни.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић